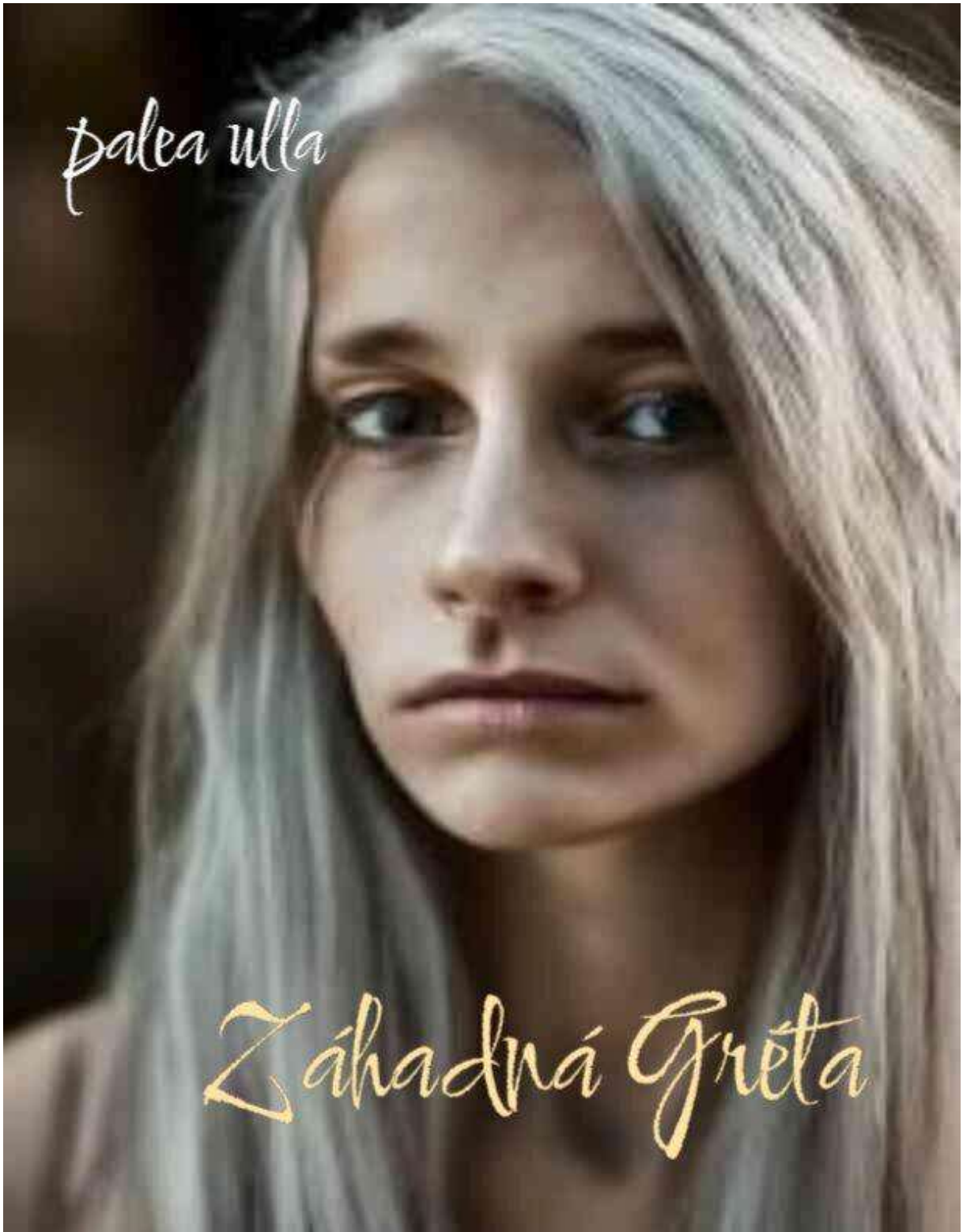

paalea ulla

Zahadná Greta

Záhadná Gréta

Sedela na kopci. Priamo na jeho vrchole, a do tváre ju páľilo letné, úmorné slnce.

„Vyžerie zo mňa všetky neduhy,“ pomyslela si a zhlboka si vzdychla. Svetlé vlasy mala striebřisté od suchej žiary nebeského velikána. V príjemnom, blažene ospanlivom ovzduší teplého éteru podriemkavala akosi automaticky.

Zavial južný vetřík. Postavila sa a pomalými krokmi prichádzala k poľu. Koľko repky olejky! Jej smradľavá vôňa sa širila hájom, v ktorom pod lúkou stála ujovala maringotka. Chodievala do nej cez týždeň, keď bol v robote. Prechádzala sa, hypnoticky uhranutá azúrom júnového neba a sírovožltej rastliny. Tá hrba spomienok a asociácií... Opálené ramená sa strácali medzi kvetmi.

„...ah!“ Zrazu zakričala, kamsi sa prepadajúc. Pôda pod chodidlami jej povolila, rozmäknutá vlhkom. Ledva sa nadýchla. Uvedomila si, že vstúpila do akéhosi otvoru v zemi, jamy, ktorá sa ku koncu zužovala a do hľbokej zeme viedol úzky tunel, sťaby lievika, smerujúci dole, pod pole.

„Ako v pekle.. juj, celá som premočená!“
Postažovala sa, pretože v diere bolo vody po kolená. Voda sa zamútila a zablatila jej sukňu. Zadívala sa z kopca do hájika na úpäť a nečujne dýchala. Bolo počuť bzukot včiel a hmýrenie sa drobných mušiek. Dolu sa pomedzi štíhle brezy prechádzali dve srny. Videla ich iskrivé, hlboké oči a zrkadielka pod chvostom. Prívetivo na ne zavolala:

„Háá..!“ Srny sa na ňu pozreli, prestali žuť, no neodbehli. Potom sa prudko mykli a vyštartovali presne opačným smerom, ako mali namierené. Odrazili sa a pár skokmi zmizli z dohľadu.

„Hej..“ Volanie zaznelo ticho a ozvalo sa z hĺbky hája. Bol to mladý mužský hlas, vábivý a kultivovaný. Gréta spozornela. Podľa prvého dojmu uhádla, že sa neocitla v nebezpečenstve. V korunách bučiny vial vietor a šum sa niesol celou dolinou. Gréta vykročila z jamy a popravila si sandál, pretože remienok z kože sa jej vo vode rozťahol a sklúzol dolu. I vybrala sa, opatrne našľapujúc, po blatistej cestičke rovno k háju.

„Oho,“ doniesol sa jej do uší hlas ako zvon, výrazný spevavým tónom. Jastrila očami. Kde je? Zazrela však iba májovky s fialkastými klobúčikmi na okraji hájika. Slnko snivo presvitalo cez pavučinky tenkých konárov a les sa ponoril do zelenavo – žltého oparu. V diaľke kukala kukučka.

„Kukuk..“ hlesla Gréta nespomalo a v nariasenej zelenej sukničke prebrodila nevel'kú rieku.

„Tu som,“ ozvalo sa za ňou. Grétou prešiel slabý elektrický šok, to jej nervy uvoľnili napätie.

„Čo vymýšľaš..,“ šepala mužovi. V tomto kraji a pri tejto dedine si všetci mladí tykali. Vôbec nezáležalo na tom, či sa poznajú. Tu boli všetci doma.

„Pod' za mnou,“ odvetil príjemným, prirodzeným hlasom a Gréta začula praskanie vetvičiek a šuchot minuloročného lístia asi päť metrov v jemnej tône pred sebou. Vzduch bol svieži a voňal machom, potuchlinou a žaburinami. Až sa jej zakrútila hlava.

Opatrne si kliesnila cestu krovínami a výrazná korenistá vôňa šalvie zvädzala jej zmysel pre

orientáciu. Bolo príjemné, ako jej nohy chladila čerstvá hlina, do ktorej sa zabárali jej prsty. Hop!

Dopadla do blata priamo na kolená.

„Srnča,“ Ozval sa hlas nad ňou. Vzhliadla. Trnkové čierne oči na ňu upieral mladík pekného výrazu. Trošku snedý, trošku zarastený, v zelenom tričku a krátkych modrých nohaviciach. Prosto stál a usmieval sa na ňu akýmsi nadprirodzeným pohľadom. Dlhé vlasy sa mu kaderili na pleciah a náhle k nej vzťahol ruku. Aj druhú, nežne. Akoby ani nie ľudsky. Pomohol jej vstať.

Hodnú chvíľku mlčali. Vlastne sa im vôbec nechcelo rozprávať. Chlapcovi tvár osvetľovalo poludňajšie slnko a dlhé riasy tvorili okolo jeho očí vejárik bieleho páperia. S pootvorenými perami sa mu dívala do čiernych dúhoviek, ktoré pohľad činili neurčito upretým.

„Spadla si,“ zasmial sa a v kútikoch líc sa mu vyhlíbili jamky.

Neodpovedala. Upravila si sukňu a započúvala sa do kriku vtáctva, ktoré vyplašila.

„Kam ideš?“ spýtal sa jej a vykročil smerom do temnoty hája. Na kríkoch sa trblietali iskričky rosy, ktoré tam zanechala ranná hmla.

„Motkám sa,“ usmiala sa a ukázala veľké zúbky.

„Teraz,“ naklonil sa k nej, „pred hodinou som tu videl medveďa.“ šepol.

Gréta zbledla a skamenela od ľaku. „Čo ak sa vráti?“ vyplašene sa obzerala.

Potichu si kliesnili cestičku pomedzi halúžky, vytvárajúce nad chodníkom klenbu.

„Pamätáš si, ako sa tu pred týždňom zabil ten mladý chlapec? Opýtal sa muž a mrkol tajne očkom na Grétu.

„Áno, mal sotva dvadsať... Vraj tu niekde zakopal poklad. Čo si vlastne urobil?“

„Podrezal si žily. Ideme k tomu miestu.“

Gréta znervóznela a najradšej by ušla domov. Jej zvedavosť ju však premohla.

„Kvôli láske vraj. Frajerka si mu našla iného. Ako je to ďaleko?“ Muž ukázal na kopec.

„Ako sú tie plánky. Postavili mu tam aj krížik.“

Pomaly stúpali, až sa rozpršalo. Gréte dážď zmýval blato z nôh. So šatami prilepenými na tele došli k miestu.

„Aha, vidíš? Tu,“ ukazoval chlapec na vyvýšený kopček, kde bola výrazne tmavšia hlina od okolia.

„To ten dážď,“ vyriekla Gréta neisto, lebo ucítila slabý pach krvi. Zablúdela sa na muža a stále jej niečo nesesedelo, vyžaroval z neho mierumilovný pokoj.

„Mraa..“ Z tône stromov pod nimi sa ozvalo hlboké, zvučné zamrmlanie.

„Ježišikriste! Medved’!“ Gréta zvriskla a pričupila sa ako na útek. Roztriasla sa na celom tele. Dýchala tak prudko, až sa jej zatmievalo pred očami.

„Je tu,“ muž sa zadíval pod kopec. „Počkaj. Ja mu dám.“ Na Grétin úžas vykročil dolu brehom. Zdalo sa, akoby plával. Medved’, kymácajúc sa, vyšiel z lesa a zazeral na nich. Potom začal hrabať prednými labami v zemi. Gréta sa mimovoľne stúlila do batôžka a ľahla si nabok. S hrôzou sa

dívala, ako medveďovi tečú z papule sliny a vetrí smerom k mužovi. Zrazu medveď prudko sklonil hlavu, akoby do neho niečo hodil a vzhľadom na svoju zavalitosť sa rýchlo zvrtol a rozbehol sa do lesa. Muž ostal stáť a díval sa za ním.

Gréta celá rozhorúčená vstala. Keby bola v lese sama, možno by ju maco napadol. Mátalo ju a musela si znova sadnúť. O chvíľu prišiel muž. Posadil sa ku krížiku a povzdychol si:

„Bol to mladý samec.“

„Ty si sa vôbec nebál?“ neveriacky sa ho spýtala.

Mladík sa na ňu pozrel spôsobom, akoby sa pýtala nezmysel a usmial sa:

„Nie, kedysi som poľoval na divú zver. Mám odhadnuté jej reakcie.“

Gréta sa až teraz rozplakala. Usedavo, potichu. „Idem domov!“ zatiahla plačlivo medzi vzlykmi.

Z lesa sa opäť ozvalo mrmlanie. Gréta zdvihla zrak a zadívala sa odhodlane chlapcovi do trnkových očí. Bola fascinovaná a nebála sa. Uhladila mu pramienok vlasov na čele.

„Pôjdeme okľukou,“ chytil ju za ruku a potľapkal jej ju. „Pod,“ vykročili po hrebienku k vzdialeným osamelým boroviciam.

Ako kráčali, Gréta hľadela pod nohy a vracal sa jej triezvy rozum. Na zemi bola jemná prst' minuloročného ihličia a kde – tu skalky.

„Za päť minút sme v dedine,“ povedal s úsmevom a brnkol jej po nose. Gréta spozorovala niečo, čo ledva zaregistrovala. Na jeho bosých nohách...

Boli modrasté nechty. Áno, ich farba bola belasosivá. Tajne mu pozrela i na ruky. Tiež! A žiadne žily...

„Radko,“ šepla, vysloviac tak meno mŕtveho chlapca. Ako kráčal pred ňou, zastal, no neotočil sa. „Ja... bláznim,“ zasmiala sa. Dôverovala mu a pohladkala ho po chrbte.

Pomalým, mátožným pohybom k nej otočil hlavu. Ach, preboha! Kde sú tie trnkové oči?! Na Grétu zízala vyziabnutá olovenosivá hlava s vpadnutými lícami, lysou lebkou a bielymi dúhovkami! Hľadela na ňu a usmievala sa. Ale aký to bol úsmev! Čierne – žlté zvyšky zubov v diere úst boli

rozťahnuté do úškrnu, sánky sa otvárali a zatvárali ako v posmrtnom smiechu!

„Čo je, Grétka?“ Ozval sa z vysušeného hrdla vysoký, škrekľavý hlas. „Neboj sama, prevediem ťa cez les. Ver mi.“

Gréta bola od desu taká poddajná, že privolila. Kade chodníčkom prešli, stade odlietali s krikom vtáci a v chumáčoch trávy sa plašili myši. Gréta sa celú cestu dívala na Radkovu lysú hlavu a bolo jej zle od žalúdka. Držala sa však statočne.

„Sme tu,“ mŕtvy Radko opäť nadobudol predošlú podobu. „Zapamätaj si ma ako toho, ktorý miloval na smrť. Tu máš,“ prebodol ju trnkovými očami a do studených rúk jej vzal dlaň. „Tu je ten poklad.“

Povedal to smutne a do dlane jej vložil pišťalku. Obyčajnú. Vŕbovú, malú. „Keď na ňu zapískaš, prídem. Ochránim ťa pred nebezpečenstvom.. To ty si bola... Ty si bola tá... Ani si ma nepoznala...“

Sklonil ku Gréte hlavu a pobožkal ju. Striaslo ju od odporu. Placho, akoby na ospravedlnenie, pohľadila mu líce a v očiach sa jej perlili slzy.

„Bud' zbohom... už som s tebou navždy...“ šepol mladík a podivnou chôdzou, akoby plával, pobral sa k lesu. Stratil sa v húšti.

Gréta stála spustnutá na okraji dediny a dívala sa za ním. „Radko..“ Uzamkla svoje srdce a pišťalku starostlivo schovala do vrečka na sukni. Pobrala sa domov.